

Sygn. akt 7/IV SA 4800/03

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Izabela Ostrowska

Sędzia WSA Ewa Machlejd (spr.)

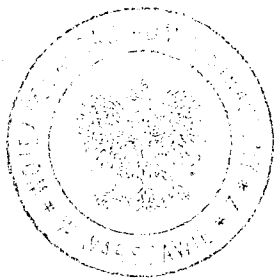
Sędzia WSA Krystyna Tomaszewska

Protokolant Rafał Kubik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2005 r.

sprawy ze skargi Krystyny i Andrzeja Mrozowskich
na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego
z dnia 22 października 2003 r. Nr OR/ORZ/MNP/4412/835/03
w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji zatwierdzającej projekt
budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę

- I. uchyla zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji,
- II. zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku,
- III. zasądza od Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego na rzecz skarżących Krystyny i Andrzeja Mrozowskich kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.



Za zgodność z oryginałem.
Na oryginale własne podpisy

Główny rzeczniczka
chm... 1
23.03.05

Uzasadnienie

Starosta Powiatowy w Brodnicy decyzją z dnia 10 lipca 2000r. na podstawie art. 28, art. 33, art. 34 § 4 i art. 36 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane oraz na podstawie art. 104 KPA zatwierdził projekt budowlany i wydał pozwolenie na budowę dla CENTERTEL sp. z o.o. stacja bazowa telefonii komórkowej GSM 900 MHz na wieży kościoła farnego przy ul. Farnej w Brodnicy z zachowaniem warunków wskazanych w w/w decyzji.

Na podstawie art. 107 par 4 Kpa organ odstąpił od uzasadnienia decyzji.

Wniosek o stwierdzenie nieważności w/w decyzji jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa złożyli Krystyna i Andrzej Mrozowscy.

W uzasadnieniu skarżący, podnieśli zarzut, że zamontowanie na wieży kościoła farnego stacji bazowej telefonii komórkowej powoduje, zmianę sposobu zagospodarowania terenu, m.in. z uwagi na fakt, że nie będzie wolno lokalizować budynków mieszkalnych w polu działania pól elektromagnetycznych.

Powołując się na przepis art. 32 § 4 pkt 1 Prawa budowlanego skarżący wskazali, że pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył wniosek w tej sprawie w terminie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu, która to decyzja w ogóle nie została wydana.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski decyzją z dnia 15 lipca 2003r. na podstawie art. 157 par 1 i art. 158 par 1 w związku z art. 156 par 1 pkt 2 Kpa oraz art. 82 § 3 Prawa budowlanego po rozpatrzeniu wniosku państwa Krystyna i Andrzeja Mrozowskich odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Powiatowego w Brodnicy z dnia 10 lipca 2000r.

W uzasadnieniu organ wskazał, że pozwolenie na budowę przedmiotowej inwestycji wydane zostało prawidłowo zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Inwestor zgodnie z dyspozycją art. 32 § 4 pkt 2 Prawa budowlanego wykazał się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane oraz zgodnie z treścią art. 33 § 2 pkt 1 przedłożył do zatwierdzenia projekt budowlany wraz z

niezbędnymi uzgodnieniami, z którego wynikało, iż przedmiotowa inwestycja nie powodowała żadnej zmiany sposobu zagospodarowania terenu, tak więc przedmiotowe przedsięwzięcie zgodnie z postanowieniami art. 39 § 2 pkt 1 Prawa budowlanego nie wymagało ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.

Ponadto z opracowanej oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji jak i stanowiska Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Bydgoszczy jednoznacznie wynika, iż stacja telefonii komórkowej będzie bezpieczna z punktu widzenia ochrony środowiska i zdrowia ludzi. W związku z tym w ocenie organu odwoławczego nie ma potrzeby ustanawiania obszaru ograniczonego użytkowania dla istniejącego stanu zabudowy i zagospodarowania otoczenia projektowanej stacji.

Od powyższej decyzji odwołanié wnieśli Krystyna i Andrzej Mrozowscy. Skarżący zarzucili, że organ pierwszej instancji przed wydaniem pozwolenia na budowę dopuścił się szeregu uchybień w tym: nie zwrócił się do Burmistrza Miasta Brodnicy w celu zasięgnięcia opinii i zajęcia stanowiska w sprawie, czym organ naruszył art. 35 § 1 pkt 1a i pkt 2 Prawa budowlanego w związku z art. 156 par 1 pkt 2 Kpa. W ocenie skarżących przedmiotowa inwestycja wymaga uzyskania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowaniu terenu. Ponadto podnieśli, że ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji została wykonana przez osobę, która nie została powołana na biegłego w tej sprawie przez Wojewodę Kujawsko-Pomorskiego na podstawie art. 70 § 1 ustawy o ochronie kształtowania środowiska, w związku z czym ustalenia tej oceny nie są miarodajne. Jak wskazali skarżący, decyzja Kujawsko-Pomorskiego Inspektora Sanitarnego w Bydgoszczy - placówka Zamiejscowa w Toruniu nie rozstrzygała wpływu przedmiotowej stacji bazowej na środowisko. Skarżący podnosili, że przedmiotowa inwestycja zmieniła sposób użytkowania części wieży kościoła, a co za tym idzie zmiana taka wiąże się z koniecznością wydania pozwolenia na wykonanie robót budowlanych, zaś jego wydanie powinno być poprzedzone uzyskaniem decyzji ustalającej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu

Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie decyzją z dnia 22 października 2003r. na podstawie art. 138 par 1 pkt 1 Kpa, po rozpatrzeniu odwołania małżonków Mrozowskich utrzymał w mocy zaskarżona decyzję.

W uzasadnieniu organ wskazał, że akta przedmiotowej sprawy wskazują, iż

inwestor spełnił wszelkie wymogi wymagane przepisami Prawa budowlanego i przepisami szczególnymi dla tego rodzaju inwestycji. W szczególności inwestor spełnił warunek wynikający z art. 32 § 4 Prawa budowlanego, z którego wynika, że inwestor ubiegający się o pozwolenia na budowę musi złożyć wniosek w sprawie w terminie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie przepisami o zagospodarowaniu przestrzennym oraz wykazać się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W ocenie organu typ przedmiotowej inwestycji nie wymagał uzyskania decyzji ustalającej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu. Art. 39 § 2 pkt 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zwalniał inwestora od obowiązku uzyskania wzmiankowanej decyzji. Ponadto organ stwierdził, że nie można podzielić argumentacji strony skarżącej, iż wraz z instalacją na wieży kościoła stacji bazowej nastąpiła zmiana użytkowania przedmiotowej wieży. Należy zaznaczyć, iż wieża kościoła nie stanowi odrębnej części, lecz jest jednym z elementów budynku, jakim jest kościół.

Na powyższą decyzję skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego wnieśli małżonkowie Mrozowscy wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu skarżący wskazali, że budowa przedmiotowej stacji bazowej nie jest zgodna z miejscowym planem miasta Brodnicy czego nie stwierdziły organy nadzoru budowlanego utrzymując decyzje o pozwoleniu na budowę w mocy.

Ponadto podnieśli, że realizacja stacji bazowej na wieży kościoła stanowi zmianę sposobu użytkowania części kościoła i nie ma nic wspólnego z funkcją sakralną.

W odpowiedzi na skargę Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego wniósł o oddalenie skargi podnosząc, jak w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Na mocy art. 97 par 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sprawy, w których skargi zostały wniesione do Naczelnego Sądu Administracyjnego przed dniem 1 stycznia 2004 a postępowanie nie zostało zakończone podlegają rozpoznaniu przez właściwe wojewódzkie sądy administracyjne.

Skarga jest zasadna.

Przedmiotem postępowania była ocena czy Decyzja Starosty Powiatowego w Brodnicy z dnia 10 lipca 2000r. dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 KPA.

Kontrolując decyzję w postępowaniu nadzorczym Wojewoda Kujawsko-Pomorski stwierdził, że decyzji tej nie można zarzucić obrazy przepisów w szczególności art. 39§ 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym, bowiem przedmiotowa inwestycja nie powodowała żadnej zmiany sposobu zagospodarowania terenu i nie wymagała decyzji o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.

Jednak w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego zostało przesądzone, że wykonanie robót montażowych telefonii komórkowej stacji bazowej wymaga uzyskania przez inwestora decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Zakres inwestycji wiąże się bowiem ze zmianą sposobu zagospodarowania terenu co w świetle art. 39 § 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 1999 nr 15 poz. 139 z późn. zm.) wymagało ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. (niepublikowany wyrok NSA z 17 stycznia 2003r. sygn. II SA 658/01). Decyzja ustalająca warunki zagospodarowania i zabudowy terenu przesądzi kwestię możliwości dopuszczenia oraz zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego budowy stacji bazowej telefonii komórkowej na budynku. Natomiast niedysponowanie przez inwestora ważną decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wyklucza możliwość uzyskania przez niego decyzji o pozwoleniu na budowę (niepublikowany wyrok IV SA z 6 maja 2003r. sygn. IV SA 2948/2950/01).

Oddziaływanie bowiem projektowanej inwestycji na nieruchomości sąsiednie sprowadza się do powstania ograniczeń w inwestowaniu, gdyż w określonej odległości od instalowanych urządzeń nie będzie można rozbudować istniejących domów mieszkalnych ponad określoną wysokość a w przypadku budowy nowych domów liczyć się będzie trzeba z koniecznością ograniczenia ich wysokości. Z tego względu uznać należy, iż projektowana inwestycja powoduje zmianę sposobu zagospodarowania terenu.

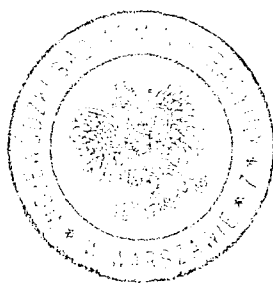
Zmiana ta polegać będzie na tym, że po zamontowaniu stacji bazowej telefonii

komórkowej teren w zasięgu stref ochronnych mimo, iż jego zagospodarowanie pozostanie niezmienione, będzie dotknięte istotnymi ograniczeniami w inwestowaniu.

Z powyższego wynika, iż podejmując decyzję, którą udzielono pozwolenie na budowę mimo, że inwestor nie przedłożył wymaganej przez przepisy ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym decyzji o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu naruszono art. 32 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. w związku z art. 39 § 2 pkt 1 o zagospodarowaniu przestrzennym. Powołany przepis prawa budowlanego stanowi, bowiem, że pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył wniosek w tej sprawie w terminie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o zagospodarowaniu przestrzennym.

Wskazane naruszenia przepisów prawa materialnego miały istotny wpływ na wynik sprawy. Z art. 35 § 4 Prawa budowlanego wynika, iż w razie niespełnienia wymagań określonych w art.32 § 4 Prawa budowlanego organ administracji architektoniczno-budowlanej winien odmówić wydania pozwolenia na budowę. (niepublikowany wyrok NSA z 10 października 2001r. sygn. IISA/Gd 1364/99).

Mając na uwadze, że organy obu instancji dokonały wadliwej interpretacji prawa materialnego w szczególności art. 39 § 2 pkt 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądem administracyjnym (Dz. U. 153 poz. 1270), orzekł jak w sentencji wyroku. Na podstawie art. 152 dotyczącym ustawy orzeczono o wstrzymaniu wykonania zaskarżonej decyzji do czasu uprawomocnienia się wyroku.



Za zgodność z oryginałem:
Na oryginalne właściwe podpisy

Gumaczynski
Murawski
23.03.05 r.